

Nyerges Gábor Ádám

FÖLFÉNYLIK, MINTHA BELEKÖPÖTT

Magányos kis csillagunk, mely
mi más lehetne, mondjuk
esthajnal, vagy csak egy távoli,
innen nézve zavartalanul
duruzsolgató utasszállító repülő,
mely ebből a szögből épp úgy
fölfénylik, mintha beleköpött
rágógumi sziluettje volna egy
zavaroskék, koraesti árnyalatú
tó áttetsző vizében, bár színleg
már órák óta egy helyben áll,
két, látszólag menedéket nyújtó,
alacsonyka ház teteje közé
behúzódva, a formális logika
szabályai szerint egyszer majdcsak
elmozdul, megsemmisül, földet ér
vagy elnyeli egy közepesen
egykedvű hal, számára is észrevétlenül.

Most azonban még mintha
elmerengne ebben a nekünk
órák hosszát tartó, parányi
pillanatban, háztetőkről vagy
őt ebből a szögből bambán

bámuló földön cigizgetőkről,
száját tátó, teszem azt, harcsákról
mit sem sejtve, ilyesmiket onnan
meg sem látva, mindezeknél
jóval magasabban, csillogva,
vidáman fel-felfénylik, már-már
pofátlan, játékos gondtalansággal,
mintha csak véletlen reményfolt lenne,
csöpp anomália valami szinte
szüntelen növekvő belső alkonyban,
most kicsit még elvan ott, unottan,
talán rágyújt, ha van mersze,
még a seggét is megvakarja,

aztán valami majdcsak lesz.

RÉGI IDŐK RAJZFILMJEI

Lassan ezt az embert is felőrli majd valamelyik sorban következő, újabb kimaradt lehetőség. Kevés megmaradó jóakarói valamelyike társaságában ül majd egy lassan alkonyuló lakásban, s míg ő vizel, ez a másik az égen hirtelen beazonosíthatatlan, ismeretlen eredetű fényt lát, s hogy ne nézzék bolondnak, először maga számol majd ezzel a lehetőséggel. A jóelőre, rossz ómenként behűtött pezsgőnek már nem lesz elég ideje előkerülni. Lassan majd mint tüdőbeteg, vézna, sánta bokszoló, ez az ember is mindegyik ütés után felkel, ekkor már nem lévén jobb magyarázata arra, hogy mégis mi a fenének kezdte egyáltalán el, azonban legalább (ez jó vagy rossz?), egy bizonyos, kritikus ütésmennyiség fölött már érzéketlenné válva. Elsavanyodó baráti kapcsolatai szennyeződnek, koleraként terjed majd el a szerencsétlenség, akár szerkesztés előtt álló, félkész kéziratok felesleges szavaihoz, kerülnek csillagok vagy más, apró jelek egyre

többek feje mellé, regisztrálhatja egy illedelmes aggodalommal körbenéző tekintet: kihalásra ítelt, veszélyeztetett egyedek növekvő számát. Az első pofáraesések még régi idők rajzfilmjeinek banánhéjai, bájosan komikus elemek, a mosoly hervadása majd csak később indul el, s korhad féltéssé, növekvő tapintattá, babusgató, gondoskodó szeretetté, mígnem, éjszakás nővért a hajnalban érkező, leváltja ezeket a beismerhetetlen rettegés, mint ha, mondjuk, mégsem csak felületi a karcolás, nem állítható el az épp csak apró bibinek indult vérzés. A viszolygás csak ezután jön, észrevétlen léptekkel, melyek mintha csak afféle puhább, kórházi papucsba lennének bújtatva, s ha nem, amúgy sem hallhatók egy dobhártyatörésig püfölt, elállíthatatlanul vérző fejben. A szerencsétlenség gravitációja vízbe mártott, tehát egyre súlyosbodó testek szorzótáblája, mely csak húzóerőben mérhető, valamihez folytonosan növekvő sebességgel igyekezve egyre közelebb és közelebb. Menj, döngicséli minduntalan magának, menj végre dolgozdra, aludj, egyél, mosogass, vizelj, tégy valami értéktelent, felgyűrődő adósságaid leomlani mindig csak készülő tornyát legalább tovább ne növeld. Rulettfüggő szerencséd ne kísértsd, maradj lenn, aludj el vagy üsd inkább te magad, bolondulj meg, akkor is, ha valami valóban világít az égen, képzeld csak inkább, amit láatsz, s küldd el magadtól, akit még lehet. S ha ezeket mind, újra végigmondtad, szépen, tagoltan, érthetően, tápáskodj fel, mert erős, izmos, mohó tekintetű ellenfeled a másik sarokban mint képzeltnek vélt, valós fénysugár, tündököl, s már nem hallható lépéseivel türelmetlenül toporog, hazaérve jóelőre behűtött pezsgőt bontani kíván már, kifogyhatatlan üthetnéke pedig a rulettfüggés csillapíthatatlanságával vibrál, pont mintha alkalmatlan bokszoló lennél régi idők rajzfilmjeiben, akinek a a feje körül már fel-feltűnedeznek a köröző, izgága, nyughatatlan és ismeretlen eredetű fénynek képzelt csillagok.